

Zpráva o JHP škole ze dne slavnosti zahájení provozu školy 1. února 2012.

Stavební aspekty: Škola stojí přímo silničky z betonových desek, nedaleko od hlavní silnice č. 6 ze Siem Reapu do Thajska. Je dostavěna včetně střechy, stěn, podlah, rozvedené elektřiny a internetu. Konstrukce provedeny v kombinaci betonu, cihel, dřevěného krovu a betonových tašek. Škola má čtyři prostorné místnosti, z nichž dvě slouží jako učebny, dvě jako noclehárny. Podle slov Saritha je vybudována tak, aby vydržela sto let. Je vybavena velmi solidními stoly a židlemi z masivního dřeva, noclehárny podobně pevnými postelemi. V přední fasádě školy vytváří střecha krytý pás asi dva metry široký, který bude vybetonován, tím vznikne veranda. Na přední části pozemku je 12 metrů hluboká kopaná studna, která je zdrojem užitkové vody po celý rok. V další fázi je počítáno s vybudováním nerezového tanku, ze kterého bude rozvedena voda. Kuchyně sestává z krytého přístřešku za budovou, vaří se na otevřených ohništích v kotlích a hrncích, podobných našim táborovým. Za školní budovou jsou vybudovány 2 turecké /ale zavírací !!!/ záchody s žumpou. Před školou jsou 4 záhony se sazenicemi vodní trávy a zeleného salátu. Zahradníci tu sami studenti a odborný dohled jim bude poskytovat pan Pol Pean, ředitel blízkého sirotčince, kde už podobný, dobře fungující systém samozásobování zeleninou mají. První sklizeň se očekává za dva týdny. Těsně za zadní stranou budovy vzniká příkop, do kterého bude zavedena voda a nasadí sem ryby na chov. Velmi nadějně vypadá možnost přikoupení další přilehlé parcely, kterou by zasponzorovala jedna bohatá čínská dáma, která už mimochodem věnovala škole 20 šicích strojů pro budoucí třídu krejčích. Pozemek by tak mohl být využit pro větší zahradu a škola by byla zeleninově soběstačná. Tahle děvucha byla také přítomna otevírání školy a je to fakt prima baba. Úroveň pozemku okolo školy byla zvýšena navážkou asi o 50 cm půdy.

A teď to hlavní, **studenti:** je jich 17, z toho 6 dívek. Pět z nich je z blízkého sirotčince, šest studentů tu přespává, aby mohli chodit do JHP nebo blízké státní střední školy. Vyučování je zaměřeno na výuku počítačových dovedností, moc sympatický a veselý je pan učitel PC. Angličtinu je vyučuje ředitel školy, pan Sophat. Výuka začala ve skutečnosti před týdnem, ve třídě je 15 laptopů, včetně toho námi přivezeného /Zdendo, udělal jim obrovskou radost!!!/. Předali jsme i dataprojektor a USB, oboje přijato s nadšením. Vzhledem k tomu, že většina studentů do minulého týdne počítač neuměla ani zapnout, je úžasné, jaké dělají pokroky a jak jsou do práce zapálení. I rodiče jsou za příležitost vzdělávání v JHP velmi vděční, protože jinak by si jejich děti musely na živobytí vydělávat např. podřadnou ilegální práci v Thajsku. Asi za tři týdny by se mělo podařit přijmout první studenty do třídy krejčovské, v budoucnu by jich tu mělo být také 15 – 20. Znamená to, že prostory školy budou brzy plně využity pro 2 třídy a 2 noclehárny /chlapeckou a dívčí/, objevují se úvahy o další přístavbě budovy do původně plánovaného tvaru písmene L.

Zahajovací ceremoniál: před školou načančaná party stan se stolečky a křesílky, obrovské reprobedny. V jedné ze tříd na pryčnách koberce, mísy s obětními pokrmy, svíčkami a vonnými tyčinkami. Přišlo šest mladých oranžových mnichů z blízkého buddhistického kláštera, sborově zpívali, modlili se a udíleli požehnání škole a nám všem sedícím na rohožích pod nimi. Bylo to velmi působivé a věříme, že pro budoucnost školy udělali, co mohli. Pak jsme se všem studentům, rodičům a učitelům místním i z okolních škol představili a v improvizovaném kinosále spustili na novém dataprojektoru prezentaci o Česku. Marek vtipně glosoval anglický text, Sarith simultánně překládal do khmerštiny /jestli vtipně, nedokážu posoudit/. Překvapivě všichni sledovali s velkým zaujetím až do konce, Roger pak několikrát opakoval, jak jej prezentace zaujala a jak ji prožíval. /To je kompliment Majce a Jáchymovi!!!/. Nastalo veselé rozdávání dárků a vzájemné děkování. Ve své řeči

zdůraznil Roger důležitou skutečnost, že škola vyrostla díky spojení tří odlišných kultur: khmerské, americké a české a právě proto se celá věc tak zázračně podařila. Mnohokrát ze všech stran zaznělo i to, že vzdělaní lidé jsou budoucností Kambodži. Po této oficiální části se všichni dychtivě vrhli na připravené jídlo, které vznikalo na ohništích školní kuchyně /pečené ryby z Tonle Sap, zelenina na mnoho způsobů, rýže, ovoce, baterie piva Angkor a Coca coly/. Místní hudbu jsem posléze nahradila CD s Olympic a tak se hoooodně daleko nesly nesmrtelné melodie Želvy etc. a mnozí si i zatancovali. Nálada se s počtem vypitých piv uvolňovala a myslím, že jsme odjžděli jako kamarádi. My s Markem jsme měli výhodu předchozího pobytu na Sumatře, Roger s Kak /dámou činnou v Cambodian School Project/ se pod intenzivními slunečními paprsky pozvolna měnili na roastbeefy.

Filmový štáb Markéty Nešlehové /fotograf, kameraman, manžel, dcera/ dorazil po mnoha úskalích z Bangkoku taxíkem, točili, co se dalo, dávali jsme dohromady naše představy s jejich a snažili se domlouvat výslednou verzi se Sarithem. Není to zde možné uchopit zcela po evropském způsobu, asijská mentalita je kapku odlišná. Nicméně od Georgi Stoikova /fotograf/ vyplynula nabídka finanční podpory JHP školy od firmy, vyrábějící padáky. Už teď věnovala dva, z výtěžku prodeje /cca 200000 Kč/ by JHP dostala půlku. Jiná slovenská firma je připravena přispívat měsíčně kolem 5000 Kč. Vše bude předmětem našeho dalšího jednání po návratu.

Zítرا pokračujeme nahlédnutím do vyučování v JHP škole, točením dokumentu o následcích skautingu a návštěvou sirotčince.

A JEDNA BOMBA NA ZÁVĚR: SLAMĚNÁ ŠKOLA STOJÍ A VYUČUJE SE V NÍ!!!!!!! Za našich 600 USD má překližkové stěny a střechu, k základnímu vybavení včetně volejbalové sítě dopomohli kolem projíždějící Američané. Pokud se vše povede, zkusíme se tam dostat a vše zdokumentovat.

Dana a Marek